

KURDY FEHÉR JÁNOS

Útmutatók a privát leüléshez [Imádlak Tom Ford]

[1] A 'membrum virile' feliratú körpecsétet
a főfickó a homlokába nyomja, majd kísétál a bárból,
mint egy Tom Ford filmben,
hol a leghétköznapibb eseményeket
az aprólékos és választékos tárgyi kivitelezés
tölti fel újdonság-démonokkal.

[1/a] Az első ütés a gerincét éri hátulról,
majd kicsavarják a karját,
az ujjait visszanyomják a csuklójára,
a kalapját a sarokig rúgják.
A macskaköveken tért magához,
kigombolt hóskabátban.

[2] Egy órába telik, amíg visszajutott a közeli,
patak parti kúriához, (tudja) a hosszan elhúzódó
fehér kerítés csak egy helyen átjárható,
és az maga a kapun, ami zárva, így
fölkapaszkodik rá,
és átdobja magát a kertbe,
pontosan a két hatalmas komondor elé,
akik (ámulatára) megismerik.

[3] Szándéka szerint, csak egy vörös borra
ült fel a magas bárszékre, leginkább telefonálni,
hogy időt nyerjen, és eldöntse, hazamegy,
vagy vissza kéredzkedik Zoyhoz, akivel
kapcsolatuk egy vasárnap délutáni látogatás ártatlanságával
kezdődött: K bemutatta magányos kanadai barátját
a vörös hajú szobrászlánynak (Zoynak),

[3/a] és (amint ez történi szokott (K-val)
a szerelem-dolog egy pillanat alatt eldőlt,
és néhány nap múlva
a kanadai kölcsönként szobájában aludtak
először együtt, de a dolog korántsem volt egyszerű,
mert K házas volt és menedzserként dolgozott,
miközben Zoy független
és önmaga kiteljesedése iránt elkötelezett,
mégis szinte habzsolva értették egymást,
(egyikük volt az ötlet, a másik a kivitelezés),
egy sűrű idegszövethalmaz, amelyen (és amelyet)

[3/b] ketten érzékeltek és interpretáltak, így
szinte kézen fekvő volt,
hogy az egyik kiélje a másikat (adottságait),
és K mint egyfajta elgondolás-dizájner

[3/bb] azt javasolta,
hogy ezt a sűrűséget adják át a világnak,
és ha ez tényleg ilyen nagyszerű, mint ők megélik,
akkor éljenek ebből a kettősből,
és Zoy a javaslatot követve
axon és dendrit formájú alakzatokat taposott
a város széli friss vetésekbe,
és repülőről fényképezte a nyomokat,

[3/c] és a gép költségét K fizette,
aki időnkét beszáll a 'művészet-realizációba',
felmutathatta (érzékenysége lobogóját), hogy
bekerült egy Tom Ford filmbe,
ahol a tárgyakat a szereplők kivetítéseként,
megvalósulásaként, voltaképp önmaguk kontextusaként,
mint önmegértés-alibit átélhettek.

[4] Átbotorkál a terepjáró és a kőtömbök között,
belöki a műterem ajtaját, pont a Nagy Műteremre lát
az éji félhomályba, egy privát fogadásra, a 'művész
eladja műveit' celebrációra, belép a Tom Ford
filmbe, K lesz a kamera és hosszú snittekben veszi,

amint érzékelhetővé válik,
hogy minden mű mögött egy másik mű áll,
(Parmenidész örök, büntetlenül másolható),
de ezt kimondani műeladáskor nem célravezető,
erre a határozott szándékát megerősítendő,

[4/a] maga a vevő jön rá a forgatókönyv szerint,
amint félre vonja a pezsgőt tartó karmozdulattal
az eladó művészt,
hogy 'jómagam úgy gondolom'
és 'végül is számomra fontos',
hogy 'ebben az is ott van nemdebar',
azt viszont már K (a kameraman) látja
a kéretlen Tom Ford filmben, hogy
szerelme mamája pont úgy áll, mint a

'Frau in der Morgensonne'
(Gaspar David Fridrich, 1818 körül),
mintha direkt a drezdai képtárból
hozták volna a Tom Ford filmbe,

[5] de közben jelez a mobilja, ugyanis a felesége,
ha nem megy haza és nem jelentkezik,
rátelefonált a családra,
amitől mindenki frászt kap, és sértve érezte magát,
(hogy ilyen egyáltalán megtörténhet),
viszont K nem döntött, mert kényszerítve érezte magát,
inkább ivott (lásd 3. jegyzet),
sokszor már kora délután leintett egy taxit
a Szabadság téren és elindult a művész-városba.

[6] Mire önmagára rálátott,
mintegy visszanézte a felvételeket képzeletében,
mintha tényleg egy filmben lenne,
ahol nem lenne más feladata, csak
önmaga megmutatása,
a tényszerű magamutogatás,
már nem menekülhetett az idő fogságából,
megállt, és ott maradt azon a helyen,

ahol a szerelem megállította
élete filmjét, és bár már este összepakolt,
de rájött,

[7] ami elkezdődött az össze is omlott,
semmi sem vár rá (odakint),
mert kész a film (odabent),
és Tom Ford a rendező arra kárhoztatta őt,
hogy miközben minden változott,
ő ott maradjon a
(konkrét) Megrekedtségben,

[7/a] mint egy (talált) tárgy, amit
folytonosan körbe mozgatnak,
és újabb és újabb jelentést adnak neki,
(miközben ugyan az maradt, ami volt),
mondjuk egy biciklikerek,
ami a kitüntető szerepeltetéstől még
nem lesz a sors kereke, hanem marad az,
ami volt (biciklikerek),
és el kellene fogadnia,
hogy ez már így marad,
nem tud változtatni rajta, és ha
valamiképp mégis

[8] (az azonosulást a szívével),
akkor belerokkanna.

(Zoy-nak, 1998-2018)